

hvor det blaastribede Forhæng var trukket for, lød den korte, stødwise Stønnen, der udgør gamle og syge Folks Søvn. Ellers hørtes kun Stormen, der buldrede paa Ladeporten og susede tungt over Taget.

Det kunde jo ofte hænde hende, naar hun saaledes sad alene efter en virksom Dag, at Tankerne sneg sig paa Afveje . . . søgte tilbage til den Fortid, der skulde være død for hende, kredsede om Børnene og Emanuel, hvis Navn aldrig blev nævnet i disse Stuer, i hvert Fald ikke naar hendes Moder kunde høre det. Navnlig i denne Tid forglemte hun ofte det Løfte, hun havde givet sig selv. Børnenes Nærhed og Emanuels Breve havde paa ny kastet Uro og Tvivl i hendes Sind. Gamle Drømme steg atter lokkende op for hendes Indre, gamle, forføngelige Haab omspændte hende atter med deres Gøglebilleder. Hun havde i disse Dage al sin Selvbeherskelse behov, for at ikke Moderen eller Ole skulde mærke den Raadvildhed, hvori hun var bestedt.

Særligt i Aften var hendes Tanker sky og urolige. Denne Buldren paa Porten, dette Sus over Taget genvakte hos hende Mindet om en anden stormfuld Aften . . . hin Aften for mere end to Aar siden, da „Gutten“ blev bragt til Sengs